

Noble Ègara

No em plau ni em cal res tenir,
mes tinc,
visc -i sóc - en tu,
Terrassa:
ciutat vella i nova,
que reviu i em fa reviure
cada dia.

Dels teus carrers
estrets, esparsos i diversos, que es perden
quan es troben, com pluja
caiguda
del cel, sembrats pel vent
juganer del temps i la història,
n'he fet casa meva.

D'aquests carrers teus,
rius d'asfalt i pedra
fosca
que llegeixo i rellegeixo
en besar-los amb els llavis
dels meus peus.

Amb cada nova passa em fas
aprendre:
m'encamino vers aquell jo
que no sóc,
encara, que només seré
si avanço
i tu, noble Ègara, em segueixes
fent costat.

Camins d'atzar i pelegrinatge, artèries
del meu cos,
que recorro, em recorren i donen
sentit
al meu viatge.

Carrers amics que conec,
on em reconec i m'emmirallo, que es fan
i es desfan,
em porten, em transporten i omplen
el meu bagatge.

Que teixeixen la trama antiga
que creix,
basteix i renova la simfonia
eterna de la ciutat
dels vapors, els telers, els tallers
i els teixidors.

De xemeneies atives que obliden
el seu fum
de suor i de sang i alcen,
com menhirs antics, els dits
de l'urbs
per a fer pessigolles als melics
dels déus.

Pedres velles que ens parlen
de temps
passats i ens acullen a tots
els que venim
d'arreu
oferint-nos el bressol
del seu cor
antic i obert
al món.

© Xavier Serrahima 2008

© Xavier Serrahima 2008

www.llegeix-me.com/?p=10

Informació sobre els drets

